

Fotografie ve své podstatě není médiem, kde se obraz vytváří klasickými prostředky, jak je známe z kreslení či malování. Při malování je výchozím bodem vždy prázdné bílé plátno, které umělec postupně zaplňuje tvary a barvami. Používá při tom své představy, nechává se také ovlivňovat atmosférou námětu i vlastní náladou. Kompozici a strukturu obrazu vytváří na základě předem promyšleného konceptu a představy, který postupně během malování přizpůsobuje stávajícímu výsledku. Při malování na základě předlohy, je tato většinou jen inspiračním zdrojem a realita obrazu je jiná než skutečnost. S fotografií je to trochu jinak, pokud pomineme okruh aranžované fotografie, či její konceptuální přístupy, které sblíží vidění fotografa s viděním výtvarníků - nefotografů.

Pokud se budeme věnovat **fotografii reportážní - nalezené**, tedy nearanžované, je předloha pro fotografický snímek vždy reálná. Tvůrčí práce spočívá tedy v něčem jiném. Jde o to, najít a objevit takovou část reality, která by mohla být předlohou pro fotografický obraz a navíc odpovídá přesně představám fotografa o tom, co a jak chce sdělit ostatním. Fotografický snímek je vždy skrytý před okem fotografa a práce fotografa je jiná. Nejde tu o postupné vytváření obrazu, ale o jeho **zjevení a zachycení**. Existuje nekonečně mnoho prostředí a námětů, které se nabízejí pro fotografické ztvárnění, ale možnosti fotografa, být na všech těchto místech jsou omezeny. Nemůžeme být všude. **Fotografování je především aktem rozhodování**. V první řadě rozhodujeme o tom kam jít, jaký okruh námětů zvolit. Rozhodujeme o výběru co bude na snímku, jakým způsobem to hodláme ztvárnit, co je podstatné a co ne. Volba se stává hlavní složkou fotografické činnosti.

Fotograf nemůže být hůře připraven, než umělec v jiném oboru, spíše naopak. K představě o tom, jak by mělo umělecké dílo vypadat, jaké poselství by mělo obsahovat přistupuje ještě maličkost, a tou je realizace. Zdálo by se téměř nemožné, aby fotograf našel přesně ten okamžik, kdy realita v jeho hledáčku, bude přesně odpovídat jeho cítění a představám o tom co chce sdělit. Fotografie je založena ve své podstatě na **autentickém prvku**, o tom co skutečně vidíme nepochybujeme a věříme, že to skutečně existovalo může nám divák leccos odpustit co se týká formy zpracování a dokonalosti kompozice.

Nad ono jaká je kompozice, jaký ztah figur a další je tu ještě postavená otázka, jak vnímá autor realitu, proč byl snímek zhotoven. Tato snaha po **"obsahovém" vnímání fotografií**, kdy divák hledá mimo snímek odpověď na tuto otázku, dělá s fotografií tím čím je.

Odpověď na tuto otázku by měla být sdělena jednoznačně. Fotografie je k tomu vhodným médiem. K zobrazení **"našeho vidění světa"** nám přináší své prostředky, nejen technické, ale i tvůrčí. Bereme-li realitu snímku a kompozici jaksi automaticky, o tom jak se dokázal autor vypořádat s tématem, jak ho cítil, vnímal a hodnotil přemýšlíme, nebo spíše se snažíme udělat "vhled" do jeho vnímání a postojů. To je podstatou a esencí fotografie.

S nástupem fotografie dostal svět malířství významný impulz. Už nestačilo umět esteticky ztvárnit a realisticky zachytit realitu na plátno. Tuto roli už převzala fotografie. Objevily se první impresionistické obrazy, které měly aspiraci, postavit malířství zpět do čela uměleckých snah. Počátek 20. století a všechny **-ismy v malířství** chtěly přesvědčit o tomto novém pohledu. Ducha realistického zobrazení už navždy přenechaly fotografii, která po počátcích, kdy si brala příklad ze secesního přístupu, také díky tvárným technikám, které se podobaly spíše ručnímu zhotovení se také díky technice osvobodila a převzala štafetu realistického zobrazení. Klasická zátiší, portrétní ateliéry, které kdysi živily malíře, s přelomem století přecházely na fotografickou techniku. Fotografové používali ve svých počátcích postupy, montáže, které připomínaly piktorialistické a secesní vidění, ale postupně se stále více přikláněli k čistému fotografickému stylu. Také díky standartizovaným technologiím, které zrodily fotografickou kameru, film, vývojku, které se začaly unifikovaně používat v hromadném měřítku. Nástupem možnosti téměř mechanického zhotovování fotografií se muselo nutně projevit i ve **zvýšení kvality f. snímků** a rozšíření dalších možnosti fotografické řeči. Také divák postupně začíná požadovat po fotografii odpovědi na otázky - **kdo, kdy, kde, jak a proč snímek fotografoval**. Začíná stejně bouřlivý vývoj v možnostech fotografické řeči, jako v možnostech malby, zobrazit subjektivní pohled i svět autora.